

ÚVOD

PĚT SNŮ: ONE DIRECTION

„Často se ráno probouzím a cítím se strašně šťastný
a vděčný za to, že jsme tam, kde jsme.“

Harry

Ať si o něm myslíte cokoli, *X Factor* dal nespočtu nadějných uchazečů šanci stoupnout si před porotu a projevit svůj talent – nebo jeho nedostatek. Když chtěl dříve neznámý zpěvák získat nahrávací smlouvu, jeho jedinou nadějí bylo rozeslat profesionálně vyrobenou demoverzi nahrávacím společností – často s vysokými osobními náklady – a modlit se, aby si ji jedno z oddělení A&R doopravdy poslechlo, místo aby ji použilo jako zarážku do dveří. A opět, ať si o něm myslíte cokoli, byl to Simon Cowell, díky komu byla tato moc nahrávacím společností odebrána a navrácena zpět ambiciózním umělcům. Protože sice ne každý z uchazečů se dostane až do té fáze soutěže, která se vysílá v televizi, ale zato opravdu každý má jistotu, že dostane svou třiminutovou šanci – bez ohledu na to, jestli navštěvoval prestižní umělecké školy, zpíval v hudebním klubu za večeri nebo se svým zpěvem ještě nikdy nepřekročil hranice koupelny, s kartáčem na vlasy místo mikrofonu.

Nicméně hlavní rozdíl mezi formátem *X Factoru* a tím, jak se bude ke svému nově upsanému umělci chovat nahrávací společnost, spočívá v tom, že nahrávací společnost bude umělce všemožně připravovat a rozvíjet, bude ho postupně vystavovat popularitě prostřednictvím tiskových rozhovorů a různých televizních show, zatímco ti talentovanější z nadějných mladých lidí v *X Factoru* pokračují z konkurzu v neurčité místnosti před Simonem a ostatními členy, které má toho roku porota, přímo na scénu před napjaté studiové obecenstvo. To vše v řádu několika týdnů, během kterých samozřejmě média horlivě rozpitvávají všechny sebemenší maličkosti jejich životů.

Většina z uchazečů *X Factoru* nepochybně sledovala předchozí řady. Fandili svým favoritům a po celou dobu věřili, že by to dokázali lépe. Jenže je jasné, že sledovat

televizi z bezpečí křesla v obývací místnosti není totéž jako vykročit na scénu – zvláště pak na pompézní, gladiátorskou scénu Live Show *X Factoru*. Přirovnání studia *X Factoru* k amfiteátrům starověkého Říma se může zdát přehnané, ale tato analogie vůbec není tak přitažená za vlasy: Finalisté proti sobě sice nebojují fyzicky, ale zato se od nich očekává, že se vypořádají s neuvěřitelně stresujícími zkouškami a útrapami přenášenými televizí, při kterých někteří z nich boj o přemožení vlastních nervů prohrávají.

A potom, když ze sebe vydají všechno, musejí stát na scéně – s kamerami poletujícími z jedné tváře na druhou – zatímco moderátor show, Dermot O'Leary, oznamuje, kteří z nich postupují do přenosu v příštím týdnu, a přitom vybičovává napětí, jak to jen jde. A uchazečům s nejmenším počtem hlasů, kteří se potom musejí utkat tváří v tvář při vyřazovací show „Kdo s koho“, to musí doopravdy připadat jako záležitost života nebo smrti.

„Myslím, že důvod, proč jsou nám fanyanky tak oddané, je ten, že mají pocit, že se k nám mohou skutečně vztahovat, jako bychom byli kluci, se kterými prostě chodíte do školy – a to opravdu jsme.“

Harry

Někteří kritikové budou pochopitelně tvrdit, že *X Factor* se stará daleko víc o sledování týdenních statistik a vyhlášení vánočního vítěze hitparády než o toho, kdo nakonec vyhraje. Nicméně i když se předchozí vítězové těšili různým stupňům úspěchu, nikdy není nedostatek ambiciózních soutěžících, kteří jsou celí žhaví se této výzvě postavit, protože ačkoliv může jít o obnošenou frázi, těm, kdo se odváží snít, naděje nikdy neumírá.

A jak úžasně se tento sen splnil pěti mladým nadějným zpěvákům, kteří vstoupili v roce 2010 do *X Factoru* jako náhodní jednotlivci, aby jej opustili společně, připravení pokračovat dál jako One Direction.

Dneska už svět ví, že i když pětice ve finálním souboji podlehla, Simon Cowell už čekal v kulisách, aby jí znovu pomohl na nohy a vystřelil ji do stratosféry. Jestli si ale myslíte, že už víte o Niallovi, Zaynovi, Liamovi, Louisovi a Harrym všechno, pak si nebudte tak jistí...

PĚT SNŮ: ONE DIRECTION

